

voegelijkheidshalve toe. En hij, verlegen omdat ie voelde ongemanierd te zijn geweest, legde 't afgehapte stuk op 't bord waar 't broodje van z'n anderen buurman al lag, en nu nam hij 't daar telkens af, en legde 't er weer neer, waarop die buurman dan telkens grappig keek naar 't leege bordje, dat voor den doodgraver-zelf klaar stond.

Omdat 't gesprek niet vlotte, begon 't bleeke heertje van de vellen uit de keel van kleinen Willem een meer gedetailleerde beschrijving te geven.

En daar tusschendoor, in 'n opwelling van zich lekker behagelijk voelen, zei 't dansmeestertje: „Weet jelui wie we nou nog missen? Oom Kor, hè, die hoorde d'r nou ook nog bij?”

„Ja,” zei de lange, om te voorkomen, dat aan passeeren kon worden gedacht — „ja, we hebbe oome Kor natuurlijk ook uitgenoodigd, maar oome had 't te druk, schreef ie...”

„Te druk met begraven?” vroeg de doodgraver ietwat spijtig. „Is 't zóó druk in Delft? ... nò, nò, dan zal 'k zien daar ook 's geplaats te worden...”

„Oome heeft 't werkelijk èrg druk,” vulde goedig de korte aan. „Toen z'n eigen moeder dood was, kon ie niet mee, omdat ie die zelfde dag twee rijke begraffenissen had.”

't Dienstmeisje bracht weer koffie, en om haar goed geheugen te toonen, zei ze, haar duim bijna in 't middelste kopje stekend, tegen den gemeente-secretaris; „Da's voor u, zonder melk...”

„Kind, kind,” viel de secretaris uit, „jij verdient wat, hoor,” en meteen nam hij 't lepeltje van 't schoteltje, en greep in haar dij: „Waar is je zak, dan is dat lepeltje voor jou.”

't Kind bloosde, trok 'r been terug, zoodat 't heele blad met kopjes dreigde te vallen. 't Gezelschap lachte uitbundig. „Zoo'n oolijkert, die neef Dries.”

„Apropos,” vroeg hard 't dansmeestertje: „toen we terugkwamen zag ik uit de koes een handkar met een heele lange visch er op, dood zie je, met de kop en de staart 'r overheen; hebbe jullie die óók gezien? — wat zou dat voor 'n een dier geweest zijn?”

De vraag gaf aanleiding tot veel dispuut.

Daarvan maakte de vroegere huisgenoot van moeder Grijs gebruik om op te staan. Allen zwegen, zetten weer eventjes sombere gezichten.

„Gaat u al weg?” vroeg de lange, „eet u niet nog 'n broodje, en drinkt u niet zoo een glaasje wijn mee?”

„Nee dank u!”

Hij nam afscheid. De korte en de lange dankten voor de eer.

„Toe, komt u nog eens an?” vroeg stilletjes voor de anderen, de korte, „'t zal zoo akelig leeg zijn...”

En vlug liep ze naar de kast om daar, quasi zoekend, 'r huilen te verbergen.

En hij had meelij met dat eenvoudige schepseltje, dat met 'r reine droefheid over den dood van haar *moeder*, moest zitten in den kring van die fuivende begrafenisklanten.